

Léha történet

Eörsi István

tárcanovellái hetente jelennek meg mellékletünkben

- Maga nem rokona dr. Nohának? - kérdezte a királyi keblű nő egy képaució után dr. Nohától. Körülöttük a falakon előkelő öltözékű, két-háromszáz éves hölgyek és urak lógtak, viruló hús fehér leplekkel vagy sötét bársonnyal itt-ott befedve. Dr. Noha arra gondolt, hogy ezt a nőt is közéjük lehetne függeszteni, vastag aranykeretben.

- Nem vagyok a rokona - felelte. - Miért gondolja, hogy a rokona vagyok?

- Mert láttam festő barátnőm egyik skiccét Noháról, és ha hiszi, ha nem, hasonlít magára.

- Más is mondta már - felelte rövid tünődés után dr. Noha. - Csakhogy ő magasabb nálam. Meg, tudja, alacsonyabb is. Attól függ, milyen formában vagyunk.

- Ezt nem értem - felelte a nő. Keblei csaknem kiszabadultak ruhája fogásából.

- Akkor győződjön meg róla a saját szemével - mondta dr. Noha. Éppen

hozzá megyek. Ő még nincs otthon, de odaadta nekem a kulcsát, és arra kért, hogy várjam meg.

- Bemutat neki? - búgta a nő. - Tudja, ő bent van a „Ki kicsoda”-ban, és én elhatároztam, hogy mostantól csak ilyen férfiakkal barátkozom. Unom a niemandokat, tudja.

Májusi este volt, tíz perc alatt elértek a Duna-parti házhoz, ahol dr. Noha lakott. A nő megtalálta a csengőtáblán a nevét, és felkacagott. - Maga mégsem akkora lókötő, mint hittem. Le mertem volna fogadni, hogy nem Nohához visz fel, hanem saját magához.

- Úgy nézek ki?

- Pontosan úgy. Esküdni mertem volna rá.

- És ha felvittem volna magamhoz, és maga jégcsappá dermed, mert nem vagyok benne a „Ki kicsoda”-ban?

A lakásban megittak fejenként másfél deci kisüsti szilvapálinkát. - Ahogy nézem magát - mondta dr. Noha -, kétség

fog el, hogy virágzó melle valódi húsból van-e, vagy műtárgy. Megérinthetném?

- Nem érintheti meg - mondta a nő, mert beleéli még magát valamibe, és akkor egyszer csak betoppan a barátja...

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon - Na vegye már fel -, mondta a nő. Különben Gyöngyvér vagyok. És maga? - Nem veszem fel - mondta a férfi -, mert úgyis dr. Nohát keresik. Még a végén azt hinnék, hogy betörő van nála.

Csakhogy a csengetés nem maradt abba. - Kapja már fel! - kiáltotta Gyöngyvér. A férfi engedelmeskedett. - Szia, Noha - hadarta a kagylóba. Hogyan? Csak háromra jössz haza? Várjalak meg? Nem tudsz előbb hazacsörtetni? Szép ajándékot hoztam neked... Ha nem, hát nem. - Dr. Noha lecsapta a kagylót, és kihúzta a konnektorból a telefonvezeték dugóját.

- A ház ura csak háromra érkezik haza, mégpedig az egyik feleségével. Úgy-

hogy van még kis időnk. De azért okosabb, ha maga ezúttal nem várja meg.

Fél háromkor dr. Noha taxit hívott, és lekísérte Gyöngyvért. Ez visszaszólt neki a taxi nyitott ajtajából. - A jövő héten mutasd be a barátodat, jó? Hol érlek el? - A Rumbach Sebestyén utcában. Ott lakom ugyanis, a huszon...

- Üdvözlöm, Noha doktor - vágott közbe a taxis. - Rég nem hívtok bennünket. Külföldön volt?

Gyöngyvér beszállt a taxis mellé, és felnevetett. - Aljas állat vagy, tudod-e? - Dr. Noha vállat vont. - Inkább örülj, hogy megtudtad végül, ki kicsoda.

- Nem végül tudtam meg, édesem - mondta a nő -, hiszen az ágyaddal szemben lóg a fotód. Pont odaláttam.

A taxis búcsút intett dr. Nohának, és rálépett a gázra.